

nemføre lovgivning, eller for, at Folketinget kan udføre den fornødne parlamentariske kontrol med forvaltningen.«

Se, det er jo interessant. Det er jo også derfor, jeg i starten af debatten spurgte skatteministeren, om det ikke kunne bekræftes – han sagde, at han ville vende tilbage til det, og det håber jeg stadig væk at skatteministeren vil – at det alene var op til regeringen at vurdere, om man ville oversende det.

Der er altså ikke noget til hinder for, at regeringen siger, ja, vi oversender de her dokumenter til Folketinget, når nu Folketinget ønsker at gøre sig bekendt med dem for at udøve sin kontrolfunktion over for regeringen.

Jeg afventer stadig væk svaret, men jeg kender jo svaret – man skal normalt heller ikke stille spørgsmål, man ikke selv kender svaret på; er det ikke sådan, man siger? – for selvfølgelig er der ikke noget til hinder for det. Det kan regeringen gøre.

Særlig i en sag, hvor det i den grad har optaget folketingsmedlemmer på tværs af et folketingsvalg, hvor der altså sker et regeringsskift, må det da være noget, der får Folketinget til at sige: Nu er der kommet nye folk på regeringsbænkene, og nu vil de, der før kæmpede hårdt for, at Folketinget kunne gøre sig bekendt med de her dokumenter, ikke udlevere de her dokumenter. Hvad er der galt? Hvorfor ikke?

Spørgsmålene må være flere nu, end de var i debatten før folketingsvalget; de er i hvert fald ikke blevet færre.

Derfor var det også med det her som baggrund og på trods af alle citater og en delvis afvisning af forslaget fra hr. Peter Christensens side, at jeg alligevel syntes, det var en spændende tilgang, hr. Peter Christensen anlagde, altså at hr. Peter Christensen sagde, at udgangspunktet for Venstres folketingsgruppe stadig i meget høj grad er retssikkerhedsspørgsmålet for den enkelte borger.

Det må også dreje sig om – det var hr. Peter Christensen ikke så meget inde på – hvordan Folketinget udøver sin kontrol af den udøvende del af vores magtsystem for at sikre den retssikkerhed for den enkelte borger. Det er jo så den anden del af det. Det er jo der, hvor vi kommer på banen: Hvordan sikrer vi som Folketing, at den udøvende magt sikrer en tilstrækkelig retssikkerhed? Hr. Peter Christensen afviste jo ikke fuldstændig, at man kunne finde en løsning på det.

Det synes jeg var en spændende tilgang, som jeg i hvert fald vil forfølge, ikke ud fra noget som helst drillesynspunkt i forhold til, hvad der tidligere er sagt, men ud fra et oprigtigt forsøg på at finde en løsning på det her, der én gang for alle også kan få stoppet de myter, der jo kommer til at stå tilbage i en sag med et forløb som det her.

Jeg tror i virkeligheden, det et eller andet sted må være i alles interesse, at vi finder en fornuftig løsning på det her. Så kan det jo være, at vi alle sammen i vores åbenbaring, når vi i fortrolighed, hvis det skal være det, der afgør det, ser de her dokumenter, finder ud af, jamen herregud, er det virkelig sådan, det forholder sig, der er jo ikke noget videre i det. Men det er altså lidt væsentligt, at vi kan udøve den kontrolfunktion.

Det, som jo er det afgørende, er: Hvad var praksis i sin tid, da man greb ind? Hr. Ole Stavad, som vi jo også har været så venlige at citere – vi kunne ikke helt lade være, da vi skulle skrive bemærkningerne til beslutningsforslaget – udtaler tilbage i starten af 1990'erne de her ord, som selvfølgelig har været gentaget mange gange; jeg tror også, hr. Ole Stavad har fortrudt dem: »Disse projekter skal stoppes, hvad enten de er lovlige eller ulovlige.«

Det giver jo også baggrund for netop ud fra en retssikkerhedsmæssig vurdering at tænke: Hvad er det egentlig, der er gang i her? Hvordan er det, den udøvende magt forvalter sit embede? Man skal selvfølgelig få lavet noget forarbejde, før man griber ind over for de her projekter.

Jeg synes overhovedet ikke, denne her diskussion skal handle om de projekter. Det er i meget lille grad det, det bør handle om. Det er et rent retssikkerhedsmæssigt synspunkt, der bør komme til debat her. Men det er jo med det som baggrund, man bør spørge: Hvad var praksis? Hvad var det egentlig, man fandt ud af? Hvad var det, man lagde til grund for det indgreb, man gjorde dengang, i forhold til det, man gik ud og sagde, og det, man sagde til domstolene efterfølgende ved de retssager, der var?

Det er jo det, der selvfølgelig skærper vores opmærksomhed om det her og gør, at vi synes, at Folketinget samlet set skal overveje på tværs af de her forskellige hensyn, der måtte være, hvordan vi forvalter vort embede som kontrol-lanter over for den udøvende magt. Det er det, vi i Dansk Folkeparti vælger at forfølge med det her.